

“ESEKMERGEN”

Emrah Ece

- Bir zamanlar, Ulu Kazak Bozkırında gün görüp kocamış bir aksakal, ölüm döşeğindeyken tek oğlu Esekmergen'e şöyle bir öğüt verdi:

“Evladım, sakın yalnız başına ormanda avlanmaya gitme! Gidersen sakın bozkırın çorak yerindeki mezarın yakınlarında geceleme!”

Oğlan, ölmekte olan babasına sarılıp, “Tamam baba!” diyerek söz verdi.

Babası ölüp birkaç yıl geçince oğlan serpildi, büyüyüp bahadır kişi oldu, diğer avcılarla birlikte ormanda avlanmaya başladı.

Günün birinde, yine bir av zamanı, oğlan avcılara yetişemedi ve katı yayını omzuna asıp tek başına orman yoluna düştü. Yolda bir zamanlar ölüm döşeğindeyken babasına verdiği söz aklına geldi.

“Babam neden, ‘Ormana gitme gidersen bozkırdaki mezarın yakınında geceleme!’ dedi ki?” diye düşünüp merak etti.

Yaşı genç olsa da bahadırdı ve koşan geyik yavrusunu bile gözünden vuracak kadar mergendi.

Oğlan sonunda ormana vardı ve bahadırlığına güvenip yalnız başına gün boyu ormanda dolaştı, av avlayıp kuş kuşlayıp heybesine doldurdu. Gece olunca kuru dalları toplayıp ateş yaktı ve avladığı kuşları pişirmeye başladı.

Vakit ilerleyince oğlan ormanın içinden gelen hışırtılara kulak kabarttı, ayak seslerinden birinin gelmekte olduğunu anlamıştı. Az sonra karanlığın içinde bir gölge belirdi ve Esekmergen'e yaklaşmaya başladı. Yaklaştıkça yüzü seçilir oldu; bu çok güzel, uzun boylu bir kadındı. Kadın hiç konuşmadan gelip Esekmergen'in karşısına oturdu.

Oğlan, ıssız ormanın ortasında bu kadının ne aradığını anlayamamıştı, şaşkındı ama yine de misafirperverlik edip ateşin üzerinde çevirdiği av kuşundan bir parça kesti ve bıçağın ucuyla kadına uzatarak “Al sen de ye, gece yarısı ormanın ortasında misafir beklemiyordum ama nasibin varmış.” dedi.

Kadın ellerini arkasına gizlemişti, eti almak için elleriyle uzanmak yerine ağzını açıp ete uzandı ve eti hızla yedikten sonra koşarak oradan uzaklaştı. Böylece oğlan bu kadının gerçek bir kadın olmadığını, kana susamış bir Jeztırnak olduğunu anlamıştı.

“Gece vakti ormanda hangi kadın bir başına dolaşır ki?” diye düşünüyordu, hem ellerini de gizlemişti, uzun ve keskin pençelerini göstermek istememiş olmalıydı.

Esekmergen, Jeztırnak’ın kendisi için yeniden geleceğini biliyordu. Büyük avcılardan dinlediğine göre bu habis yaratık, geceleri ormanda avcılarının gözüne güzel bir kadın donunda görünürdü ve ava giden avcıyı avlayarak kendine aş ederdi.

Oğlan, ona tuzak kurup canını kurtarmak istedi. Bir ağaç kütüğünü çekip ateşin başına getirdi ve üzerine kendi örtüsünü örttü, eşyalarıyla borkünü de hemen yanına bıraktı ki Jeztırnak örtünün altında onun uyuduğunu sansın. Kendisi de yüksekçe bir ağacın dalına çıkıp oturdu ve Jeztırnak’ın gelmesini bekledi.

Zaman ilerledikçe orman sessizleşti, baykuşlar sustu, uzaklarda uluyan kurtların ve gücünü göstermek istercesine böğüren ayıların sesleri duyulmaz oldu; çünkü ormanın en vahşi avcısı Jeztırnak ava çıkmıştı ve o ortalıkta gezinirken hiçbirinin ses çıkarmaya cesareti yoktu.

Sonunda bir gürültü koptu ve ormanın derin sessizliği bozuldu, Jeztırnak karanlığın içinden hızla geldi. Korkunç homurtular, hırıltılar ve böğürtüler çıkararak Esekmergen sandığı kütüğe saldırdı, keskin tırnaklarını birer bıçak gibi kütüğe sapladı. Jeztırnak öyle sert vurmuştu ki on tırnağı da çivi gibi kütüğe saplanıp kaldı. Canavar ne kadar uğraşsa da tırnaklarını çıkarıp kurtulamadı.

Jeztırnak’ın yakalandığını gören avcı, hemen yayını gerdi ve bir ok salıp onu tam gözünden vurarak öldürdü. Hemen ağaçtan inip vahşi canavarın keskin ve upuzun bakır tırnaklarını kesip aldı.

Sabah olunca oğlan, “Ormanda bir gece kaldım, Jeztırnak’ı yendim, şimdi de ıssız yerdeki mezara gideyim, orada ne varmış bir göreyim.” diye düşünerek yola düştü.

İssız mezarın yanına gelince yine ateşini yakıp et pişirmeye başladı. Gece olunca bu kez Tavtaylak denilen canavar geldi ve böğürüp oğlanın üstüne atıldı.

Esekmergen önce ondan çekindi, ama sonra “Bunun canı, yaladığı yeri oyan dilindedir. Dilini kesersen ölür.” diye düşünüp atıldı ve Tavtaylak’ın dilini kesip onu da öldürdü.

Oğlan, önüne çıkan iki canavarı da öldürmenin verdiği cesaretle bir süre bozkırda ilerledi. Geceyi geçirmek için ateş yakıp avladığı hayvanları pişirdikten sonra kimse onu rahatsız etmeden sabaha kadar güzel bir uyku çekti.

Sabah olup da uyanınca etrafında önceki gün orada olmayan yüksek tepeler olduğunu fark etti, tepeler arasından bir yol bulup çıkmaya çalıştıkça tepeler silkinerek daha da yükseliyorlardı.

Sonunda tepenin birinden gür bir ses duyuldu:

“Heey delikanlı! Sen benim iki akrabamı öldüren Esekmergen olmalısın. Ben ise bu bozkırın ejderhasıyım, senin bahadırılığını bildiğimden seni böyle bir oyunla tuzağa düşürdüm ve etrafını sardım. Jeztırnak ile Tavtaylak benim akrabamdı, ne zaman başım sıkışsa bana yardımları olurdu. Şimdi sen bana yardım edersen seni sağ salim yurduna yollarım.”

Oğlan “Peki.” dedi, “Etrafımdan çekilip beni serbest bırakırsan sana yardım ederim, ne istersin benden?”

Ejderha, Esekmergen’e derdini şöyle anlattı:

“Çin’in ordalı ejderhaları ile bozkırın az ejderhaları savaşa tutuştu, akrabalarının hepsi bu savaşta öldü, şimdi benim için gelecekler ve yeniden savaşacağız. Sen bu savaşta benimle birlik olur musun?”

Esekmergen ejderhanın yardım isteğini kabul etti ve sırtına atlayıp dağlardaki ejderha kalesine gitti, beraber ordalı Çin ejderlerini beklemeye başladılar.

Çin ejderhaları gelip bozkır ejderhalarının yurdunu basınca büyük bir savaş oldu. Esekmergen bir elinde kılıcı, bir elinde Jeztırnak’ın tırnakları olduğu hâlde ejderhalarla dövüştü ve sonunda Çin’in ordalı ejderhaları yenilip geri çekildiler.

Bozkır Ejderhası bu işe sevindi ve Esekmergen’e at başı kadar altın, koyun başı kadar gümüş hediye edip onu yurduna bıraktı.

Esekmergen ormanda yalnız başına avlanmaya gittiğinden beri onun yolunu gözleyen ve kanlı gözyaşları döküp ağlayan anası, oğlunu sağ salim görünce pek sevindi.

Bahadır avcı hayatı boyunca baylık içinde rahat yaşadı.